

Поштовани обраћам Вам се поводом текста објављеног у Вашим новинама под насловом „РЕЛИГИЈА (НИ)ЈЕ ЗА ЂАКЕ“. Датум објављивања је петак 13. децембар 2013.

У тексту који је потписао Сл. Пешевић се говори о могућностима увођења вјеронауке у средњошколско образовање са коментарима др-а Рада Дујаковића – в. д. Председника слободне етичке асоцијације „Медикус курат“ и проф. др-а Миодрага Живановића шефа филозофског одсјека на бањалучком Филозофском факултету.

Коментар др-а Раде Дујаковића гласи да умјесто фабрика послуже рата ничу цркве и џамије (наравно не помиње период кад су рушене, претваране у магаџинске и остале просторе и сл.) које су по његовом мишљењу полупразне и самим тим непотребне, а и оне које су пуне, пуне су, како он стручно каже, новокомпонованих вјерника – тј. ни оне, а ни они који су у њима не одговарају др. Дујаковићу и потпуно су нам непотребни. Потребне су фабрике са радничком класом у њима. (Ово нам болно - познато звучи, зар не?)

Да би комплетирао своју, по мом мишљењу потпуно дилетантску изјаву др. Дујаковић додаје: да ни црква, ни држава немају рецепт за социјалне проблеме или белу кугу те он увођење вјеронауке у школе сматра нелогичним. Да ли је потребно напоменути да је изјава бесмислена и да и Црква и држава покушавају, боре се, (додуше резултати су најслабији кад држава не сарађује са Црквом, сјетимо се како и чиме се завршио комунистички период) као у свим временима, за свој народ, за своју дјецу, а да „Медикус курат“ са безбједне удаљености и нимало радности негативно коментарише, вјероватно, покушавајући тиме себи прибавити, какву такву, важност.

Додаћемо и слиједеће: Црква, читај вјеронаука, је та која је донијела писменост нашем народу, Црква је највише допринијела образовању и култивисању нашег народа – од неписменог до описмењеног (Свети Ђирило и Методије састављачи првог нашег писма Глагољице, које потом прелази у Ђирилицу (названу по Светом Ђирилу коју и данас користимо) и од необразованог ка образованом Свети Сава оснивач и утемељитељ српског образовања (образован је онај који првенствено има образ, лик Христов и одатле образованост и образовање) и нашој државности - од вазала до првог српског краља и прве српске краљевине - од Стефана Немање до Стефана Првовјенчаног, (обојица се упокојили као монаси Свете Цркве монах Симеон и монах Симон и данас својим нетрулежним моштима свједоче важност вјере, важност вјеронауке). Црква је биле јесте и биће свједок и учитељ - вјероучитељ да је јеванђељска наука Христова једина наука на свијету која тражи од људи, не само да буду праведни него савршенији од праведних. Да никакво зло не буде присутно у њиховим животима, да љубав буде круна њихова, а да се провјерава на најтежи начин – жртвом и љубављу према непријатељима својим. А и неоспорна је чињеница да у нашим школским системима, комунистичког периода не постоји предмет, који се бавио човјеком и његовим (непролазним, а не трендовским) вриједностима, моралним, етичким, душевним и духовним, све до повратка вјеронауке.

А пошто, опет по ријечима поменутог доктора, њихова асоцијација – „Медикус курат“ - нема ништа против цркве и религије јер слобода вјероисповјести уставом загарантована подсјетићемо га да је први правни акт на нашем језику Кмрчија – Законоправило Светог Саве. Свети Сава га је превео и донио у србију почетком 13 вијека. Одатле ниче и израста са мањим или већим промјенама, некад добрим, а често и не, устав на који се доктор позива. Кратко и јасно: Писменост, образовање, законодавство је плод првенствено црквеног рада!

А што се тиче уваженог професора и његове констатације да „вјеронауку треба избацити из образовног система јер се у њему стиче знање, а у вјеронауци то није случај, што јој само и име каже“ апсурдно и коментаристи али кад се мора мора се...

Име ВЈЕРОНАУКА управо говори да је то НАУКА О ВЈЕРИ, а колико је вјера важна можемо да питамо многе Србе који су својим животом потврдили своју високу вриједност. Почевши од Светог Симеона Мироточивог оца Светога Саве и Стефана Првовјенчаног који такође то потврђују па преко знаменитих српских краљева Милутина, Драгутина, Стефана Дечанског, кнеза Лазара и сина му Стефана, преко Светих Василија Острошког, Симеона Дајабског, Николаја Жичког и Јустина Ћелијског, преко научника, писаца и пјесника, војника и војсковођа, радника и сељака, светих мученика – Свети Вукашин Клепачки који свом џелату рече „само ти ДИЈЕТЕ ради свој посао“ (то је Христова етика, Христова наука – вјеронаука) па све до блаженопочившег Патријарха Павла, Светитеља и свједока, нашег времена, да је вјеронаука кључна за живот здравог, доброг човјека.

А кад смо већ код имена уважени професор би могао знати да је он, по имену, шеф катедре мрачњаштва, љубави према мраку, таме, а не према мудрости јер *Зофос* на грчком значи мрак, тама, подземни свијет, а *Софија* значи мудрост, ум у служби Добра, Свјетлости и било би боље да се постара и преименује филозофију у философију, тј. љубав према мраку у Љубав према Мудрости и Свјетлости, а не да крајње неозбиљно и недорасло коментарише науку која је надрасла и толико генијалне, али ипак само људске, умове као што су Сократ, Платон, Аристотел и многи други мученици и генијалци мисли.

И још само једно питање професору? Да ли мислите да су српски великани духа као што су Свети Николај Велимировић (бернски и оксфордски доктор наука) и Свети Јустин Поповић (оксфордски докторант и атински доктор) промашили и погријешили кад су, упркос свом европском образовању, учили и говорили да без вјеронауке свака наука нема смисла, да ниједна наука не избавља и не ријешава човјека осима Христовог живота и Христове науке – по школском називу – Вјеронауке?

Резиме ових неколико редака је следећи: Вјеронаука је дио мисионарског рада Једне, Свете, Апостолске и Саборне Цркве. Цркве која од свог настанка, а у нашем народу посебно од свог осамостаљена 1219. брине о свакој, а посебно духовној потреби сваког човјека. Цркве која је доказано и у најтежим временима опстојавала и бодрила да останемо на Христовом, Светосавском и Световасилијевском путу. Која ни у вријеме четрестогодишњег ропства не нестаде и не престаде свједочити неуништиву истину која и јесте Христос (Гдје ли је тада била Ваша асоцијација драги господине или знање које професор помиње као једино потребно дјеци) Цркве која и у овом смутном времену између тиранског комунизма и разузданог европског хуманизма зове, моли, учи своју дјецу да не забораве ни ко су, ни куда иду, ни како да стигну жељеног циља. Цркве чији је најбољи показатељ, новијег времена, блаженопочивши Патријарх Српски Павле који је, свима је познато у како тешким временима, постојано стајао и позивао све да престану са сваким злом и живе у сваком добру. То је наука о вјери – вјеронаука! То потребују наша дјеца, а не пуку професорску дијалектику и „Медикус курат“.

дипл. теол. Александар Шмања

координатор за вјеронауку Ешпарије
Захумско-херцеговачке и Приморске

Текст из „Вечерњих Новости“

<http://www.novosti.rs/vesti/planeta.300.html:468231-RS-Religija-nije-za-djake>

Реаговање координатора

<http://www.novosti.rs/vesti/planeta.300.html:469345-Polemike-oko-veronauke-u-RS-Crkva-prva-opismenjaval>